

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obdo/40/2020
Identifikačné číslo spisu: 3513213499
Dátum vydania rozhodnutia: 20.08.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Veselá Zemaníková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:3513213499.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: T.S.K. spol. s r.o., so sídlom A. Bernoláka 176/2, 972 47 Osľany, IČO: 36 297 186, zastúpený TOMÁŠ KOHÚT advokátska kancelária, s.r.o., advokátom, JUDr. Tomášom Kohútom, so sídlom Námestie SNP 74/28, 960 01 Zvolen, IČO: 47 235 888, proti žalovanému: JUDr. Vladimír Fraňo, správca konkurznej podstaty, so sídlom Haškova 18, 915 01 Nové Mesto nad Váhom a účasti intervenienta Wüstenrot poisťovňa a.s., so sídlom Karadžičova 17, 825 22 Bratislava, IČO: 31 383 408, v konaní o vydanie veci, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 16Cob/205/2017-489 zo dňa 3. júla 2018, jednomyseľne, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovaný m á p r á v o na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom rozsudkom č. k. 8Cb/181/2013-457 zo dňa 29. novembra 2016 rozhodol tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania.

2. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou podanou dňa 23. decembra 2013 domáhal vydania hnutelných vecí, v žalobe podrobne následne špecifikovaných. Vykonal dokazovania výsluchom žalobcu, žalovaného, svedkov, oboznámením oznámenia zo dňa 29. marca 2011, rozhodnutím veterinárnej a potravinárskej správy Lučenec zo dňa 10. apríla 2007, nájomnej zmluvy zo dňa 12. marca 2005, nájomnej zmluvy na hnutelné veci za účelom podnikania zo dňa 3. decembra 2008, protokolom o funkčnej skúške zo dňa 18. septembra 2006, protokolom o vykonaní o dňa 14. septembra 2006, osvedčením zo dňa 4. decembra 2008, rozhodnutím Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy Lučenec zo dňa 25. augusta 2010, Zmluvy o prenájme zo dňa 31. augusta 2006, ohlásením činnosti zo dňa 12. októbra 2007, Rozhodnutím štátnej veterinárnej a potravinovej správy Slovenskej republiky zo dňa 11. januára 2007, žiadosťou o poskytnutie informácie - odpoveď ORPZ Prievidza zo dňa 5. apríla 2011, poskytnutia súčinnosti Mestského úradu Partizánske zo dňa 4. apríla 2011, odpovede na žiadosť o poskytnutie súčinnosti Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy Lučenec zo dňa 15. júna 2011, fotodokumentáciou CD markíza, zmluvou o predaji podniku zo dňa 19. marca 2013 a jej prílohou ďalšími zmluvami, správami a faktúrami čísiel citovaných v bode 4 odôvodnenia. Citoval uznesenie

Okresného súdu v Trenčíne pod č. k. 29K/69/2010-139 zo dňa 23. februára 2011, ktorým bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka L.F. s.r.o., so sídlom Bystričany Chalmova a ktorým bol do funkcie správcu ustanovený žalovaný. Z jednotlivých dokladov zistil, u ktorých žalobca vlastnícke právo preukázal, následne, či ku dňu podania návrh, resp. ku dňu rozhodnutia vo veci, žalovaný predmetné veci, ktorých žalobca vlastnícke právo preukázal, skutočne aj držal. Citoval ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka, s poukazom na ktoré dospel k záveru, že žalobca predpoklady zodpovednosti za škodu spôsobenú žalovaným nepreukázal, a preto žalobu zamietol. Ďalšie navrhované dôkazy nevykonal vzhľadom na ich zbytočnosť pre rozhodnutie vo veci. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 2 C. s. p.

3. O odvolaní žalobcu (list č. 466 súdneho spisu), ako odvolací súd, rozhodol Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 16Cob/205/2017-489 zo dňa 3. júla 2018 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd konštatoval, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom a vyvodil správny záver s poukazom na citované ustanovenie a taktiež, že toto rozhodnutie je odôvodnené v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 C. s. p., ako aj, že bol dodržaný procesný postup, ktorý vyplýval z príslušných ustanovení O. s. p., platného v čase a účinného do 30. júna 2016 a aj C. s. p. platného a účinného od 1. júla 2016. Za primárne ustanovenie v jeho rozhodnutí označil ustanovenie § 387 ods. 2 C. s. p. a jednoznačne sa stotožnil s argumentáciou súdu prvého stupňa, že v čase podania predmetnej žaloby sa predmetné veci nenachádzali v držbe žalovaného, ktorý dňa 21. decembra 2011 uzavrel so spoločnosťou ECOBAU Group a.s., ako kupujúcim zmluvu o predaji podniku, na základe ktorej úpadca riadne zastúpený žalovaným ako správcom konkurznej previedol na kupujúceho všetky veci, práva a ostatné majetkové hodnoty, ktoré tvorili podnik úpadcu - spoločnosti L.F. s.r.o. Námietky žalobcu, ohľadne nevykonaných ním navrhnutých dôkazov, ako aj námietku porušenia práva na spravodlivý proces, odvolací súd nekvalifikoval ako dôvodné. Konštatoval, že ani v odvolacom konaní neboli uvedené žiadne tvrdenia týkajúce sa veci samej, z ktorých dôvodov sumárne, odvolací súd rozsudkom súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že úspešnému žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu s vyznačenou právoplatnosťou dňa 5. septembra 2018 žalobca podal v celom rozsahu dovolanie podaním doručeným Okresnému súdu Nové Mesto nad Váhom dňa 2. novembra 2019 (list č. 502 súdneho spisu).

6. Prípustnosť dovolania označil ustanovením § 420 písm. f/ C. s. p. V odôvodnení dovolania popísal podrobne skutkový stav a dôvodnosť prípustnosti dovolania s poukazom na citované ustanovenie označil nesprávnym procesným postupom, ktorý mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Podľa dovolateľa ide o nesprávne rozhodnutie s následkom inej vady konania, nevykonaním navrhnutých dôkazov nesprávnym právny posúdením súdom prvej inštancie, čo zakladá citovaný dovolací dôvod.

7. Za jednoznačne preukázané dovolateľ uviedol, že išlo o zariadenie žalobcu, ktoré správca nemal právo predať tretej osobe, namietal, že bol to správca, ktorý dva razy určil dĺžku pojednávania, čo žalobca namietal, ako aj skutočnosť, že ani Krajský súd sa s prípadom dostatočne nezaoberal. Takýmto konaním Krajský súd v Trenčíne podľa dovolateľa jednoznačne závažným spôsobom pochybil, keď nenariadil verejné pojednávania a nerozhodol na základe doplneného dokazovania. Podľa dovolateľa tým, že Krajský súd v Trenčíne verejné pojednávania nenariadil, hoci túto povinnosť jednoznačne mal, odňal žalobcovi možnosť uplatniť jeho procesné práva garantované Ústavou Slovenskej republiky a tým došlo k vade uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

8. K dovolaniu žalobcu zaujal stanovisko žalovaný, podaním doručeným súdu dňa 11. februára 2019. Podotkol, že predmetom skúmania dovolacieho súdu pri uplatnenom dôvode prípustnosti dovolania

podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nie je posudzovanie skutkových zistení, či spôsobu hodnotenia navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov, t. j., aby súdy preberali alebo sa riadili závermi, ktoré predkladá strana sporu. Za jednoznačné označil, že Krajský súd v Trenčíne uviedol, že žalobca nespochybnil tvrdenie súdu prvej inštancie, že z nehnuteľností úpadcu v čase, keď bol žalovaný vo funkcii správcu, sa nachádzala len časť hnuiteľných vecí a že v čase podania žaloby sporné nehnuteľnosti sa nenachádzali v dražbe žalovaného, ktorý dňa 21. decembra 2011 uzavrel so spoločnosťou ECOBAU Group, a.s. ako kupujúcim, zmluvu o predaji podniku. Žalovaný navrhol dovolanie ako neprípustné odmietnuť.

9. K stanovisku žalovaného sa vyjadril žalobca podaním (list č. 520 súdneho spisu) doručeným súdu dňa 4. apríla 2019 a opätovne tvrdil, že mal záujem na doplnenom dokazovaní. Tým, že súd druhého stupňa nepripustil pojednávanie, zabránil žalobcovi spravodlivému procesu a možnosť brániť svoje oprávnené práva. S poukazom na uvedené, dovolateľ na jeho dovolaní trvá, nakoľko je presvedčený, že ide o dovolanie prípustné.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal dovolanie žalobcu, ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“), po zistení, že žalobca dovolanie podal včas, je riadne zastúpený, bez nariadenia pojednávania § 443 C. s. p. a skúmal, či voči napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné.

11. Dovolanie smeruje voči rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 3. júla 2018, č. k. 16Cob/205/2017-489, ktorým rozhodnutím odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanému priznal trovy konania.

12. Z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., ktorým žalovaný prípustnosť dovolania označil vyplýva, že „dovolanie je prípustné“ proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí,

f/ ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Pod pojmom nesprávny procesný postup súdu je potrebné rozumieť taký postup súdu v konaní, ktorý je v rozpore so zákonom.

14. Pre prípustnosť dovolania musí súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. V zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ide napríklad o právo vykonať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpise, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom v materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie právo, aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk.

15. Pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu dosahovať mieru a právo porušenia práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé konanie sú zásadne „výsledkové“, čo znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok a skutočnosť, či napadnuté rozhodnutie ako celok bude spravodlivé, závisí v danej veci od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov.

16. V konkrétnom prípade základnou otázkou podľa dovolateľa pre posúdenie prípustnosti dovolania je, či, keď odvolací súd nenariadil pojednávanie a nevykonal doplnené dokazovanie, následkom tohto postupu u žalobcu došlo k porušeniu jeho práv a porušením tohto neprávneho postupu mu bolo odňaté právo na spravodlivý proces.

17. Z obsahu spisu je zrejmé, že súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými pre rozhodnutie v merite veci podstatnými otázkami a odvolací súd sa rozhodnutím súdu prvej inštancie ako vecne správnym

stotožnil. Dovolateľ zistenia súdmi nespochybnil žiadnymi doplnenými dôkazmi a iba trval na opakovanom dokazovaní na základe tých istých dôkazov založených v spise. Dovolateľ ani v dovolaní nepredložil žiaden iný dôkaz preukazujúci jeho právny názor ohľadne nesprávneho rozhodnutia vo veci. Jeho námietka, že dĺžku pojednávania určoval 2x správca sa nedá považovať za nesprávny procesný postup, tobož, keď ide iba o tvrdenia jednej sporovej strany založenej na subjektívnom názore.

18. K námietke dovolateľa, že odvolací súd bol povinný v prejednávanej veci nariadiť pojednávanie, dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 385 ods. 1 C. s. p., z ktorého je zrejmé, že odvolací súd na prejednanie odvolania nariadil pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovania, alebo to vyžaduje verejný záujem. V konkrétnom prípade nejde ani o jeden prípad, keďže odvolací súd v odôvodnení jeho rozhodnutia jednoznačne uviedol, že sa so závermi súdu prvej inštancie plne stotožňuje ako aj, že súd prvej inštancie dospel k správnym zisteniam. Tvrdenie dovolateľa ohľadne povinnosti dovolacieho súdu nariadiť pojednávanie, nezakladá žiaden právny predpis. Rozhodnutie, či v odvolacom konaní bude nariadené pojednávanie je výlučne na rozhodnutí odvolacieho súdu, a preto táto námietka je pre posúdenie prípustnosti dovolania s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. právne irelevantná. Povinnosť nariadiť pojednávanie v odvolacom konaní v každom prípade so zákonných stanovení nevyplýva. Povinnosť nariadiť pojednávanie v odvolacom konaní je založená na úvahe a rozhodnutia odvolacieho súdu a vonkoncom nie na požiadavke jednej zo sporových strán.

19. Dovolací súd konštatuje, že rozsudok odvolacieho súdu spĺňa kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 C. s. p., tak z formálneho, ako aj obsahového hľadiska, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný a vykazujúci porušenie procesných práv žalobcu s následkom porušenia práva na spravodlivý proces.

20. Odvolací súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvej inštancie označil za správne, ako aj prečo jeho nárok uplatnený v žalobe je nedôvodný.

21. Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie ako neprípustné podľa § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol.

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania, dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C. s. p.).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.